

Več kot četrtlet in
s polnim vred ali
v Mariboru s pošiljanjem
na dan za celo leto 12 din.,
za leto 7 din., četrta leta
1 din. Izven Jugoslavije
25 din. Naročnina se pošlje
na upravnstvo "Slovenskega
Gospodarja" v Mariboru,
Koroška cesta št. 5.
List se dopolnjuje do od-
povedi. Naročnina se pla-
čuje v naprej.
Telefon internen št. 113.

Posamezna številka stane 2 kroni ali 50 para.

Poštnina v državi SHS povzročena.

Uredništvo: Koroška cesta
št. 5. Rokopis se ne vr-
ta. Upravnstvo sprej-
ma naročnino, inserate in
reklamacije. Cene inseratov
po dogovoru. Za vsa
krajna oglaševanja
popusti. Nezapriete reklama-
cije so poštnine proste.
Čekovni račun poštnega
urada Ljubljana št. 10.608.
Telefon internen št. 113.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

7. številka

Maribor, dne 16. februarja 1932.

56. letnik.

Gospodarska politika — edina rešitev.

Če bi kedorkoli hotel v kratkih, jedrnatih stavkih in brez vseh ovinkov opisati gospodarsko-politično stanje v naši državi, bi se lahko izrazil tako-le: Valuta od dne do dne nžja, draginja raste, industrija hira, promet pred zastojem, uprava pomanjkljiva, v pasivnih pokrajinah pomanjkanje dežala polna nezadovoljstva — v pristrženem parlamentu pa strankarsko-političen boj za revizijo nazadnjaške ustave. To bi bila v kratkih potezah slika naše ujedinjene države.

Kje so nevidni vzroki, ki so nas privedli tako daleč? tako se dandanes povprašujejo vsi, ki so vse svoje življenje pričakovali svobodo in nemoteni razcvet našega dobrega ljudstva v lastni državi. Odgovor na to vprašanje je nekdaj težaven. Toda poizkusimo, morebiti pa najdemo vire gospodarskega nazadovanja, ki razkrajajo naš, toliko zaželjen razmah.

Pravzaprav si oglejmo sosedne in tuje države. Po pregledu se je sosedna Avstrija skrčila v obliko šestmilijske republike, ki je bila vsled jako težavnih okoliščin že v naprej obsojena na gospodarsko nazadovanje. V tej državi imajo vse predpogoje za pravičen razvoj: obsežno industrijo, velike rudnike, pridne roke in nebroj strokovnjakov na vseh možnih poljih tehnične znanosti. Imeli so pa smole; iz vseh ozemelj bivše Avstro-Ogrske se je vsula cela armada visokih, nizkih in najnižjih uradnikov v ostriže bivše države, t. j. sedanja Avstrije. Mala država jim je morala dati kruha, fiskala je milijarde no vih bankovcev in lezla vedno globlje v močvirje gospodarskega propadanja. V Avstriji je to žalostno stanje utemeljeno, saj se niti najboljši finančniki do danes niso našli izhoda. V tej državi je padla denarna vrednost že tako globoko, da je Avstro-ogrski banka začela tiskati 100.000 kronske bankovce, ker že s tisočkronskimi ne moreš prav lahko poravnati večjih zneskov. Kljub bedi, ki je v takih razmerah divjala posebno med nižjimi sloji, pa opazujemo v Avstriji od preobrata do danes vendar nekaj svetlega: težnja vseh merodajnih činiteljev, ki stremi za zboljšanjem gospodarskih razmer. Dunaj se je odločil za gospodarstvo smer. Os, okoli katere se vrtijo razprave vsega časopisa, se imenuje: gospodarsko. Zato je Avstrija sto pila na pot preračunljive gospodarske politike, ki vodi navsezadnje vendar do gotovih obzorjnih ciljev. Pri-

bližno enako se godi Madžarski. Obe državi sta premagani in zavezniške velesile so jima k ostalim bremenom priložile plačevanje vojnih odškodnin in drugih, iz mirovnih pogodb izvira- ločih davkov. Lep primer smotrene gospodarske politike in neumornega dela nam pa daje Nemčija, Čehoslovaška in — Bolgarija. Tudi Nemčija in Bolgarija stojte danes v vrsti ponižanih in obsojenih držav. Nemčiji so v Versaillesu, kjer je bila podpisana mirovna pogodba, nalagali zavezniški ogromne terjatve, češ, nemški narod je delaven kakor mravlja, le naj odplačuje grehe in zablode Viljemove in njegovih prija eljev. Nemški odposlanec so z boleščjo v sredi podpisali in zagrizani francoski min. predsednik Clemenceau je ob tej priliki povdral z zbadajočim slovesom: „Čeli 47 let sem čakal na ta trenutek.“ — na trenutek nemškega ponižanja.

Nemčija se je odločila za politiko gospodarske obnove. Sedemdesetmilijski narod je pod vodstvom treznih, dalekovidnih mož zagrabil za kladivo, stopil v tovarne in delavnice, te vzvišene toplje dela in po enem samem letu so se nenadoma pokazali uspehi. Tovarne za vojne potrebščine, kakor topove, bojne ladje, municije itd. so se kar čez noč spremenile v podjetja za izdelovanje trgovskih ladij, strojev pohištva, vsakdanjih potrebščin.

Svoje nadprodukcije, to so odvisni izdelki, je Nemčija vrgla na svetovni trg, obenem pa je s svojim solidnim blagom napovedala svojim sovražnikom neenak konkurenčni boj. Valuta sicer ni bila stalna, toda za premagano in poteptano državo nenaravno visoka.

Kakor Nemčija, tako je tudi Bolgarija zagledala v trdem delu svojo rešitev. Dobila je v osebi g. Stambulij skega izvanredno nadarjenega voditelja, ki je izšel iz kmetijskih vrst. Ta mož je pogljal zabavljače in gospodke nezadovoljne od zelene mize, uvedel s pomočjo levčarskih strank (komunistov) in svojih zemljoradnikov prisilno delo za splošni blagor, državo pohitil je posadil na temelje zdravih gospodarskih odnosov s sosedni in kmalu nato so se pokazali sadovi dela. Ameriške in angleške finančne skupine so opazle to žilavo delavnost in dobro voljo Bolgarije. Ko je potrebovala razne kredite, so ji ponujali dolarje in funt sterlinge pod najugodnejšimi pogoji. Tako je Bolgarija kot dobra gospodinja in premagana država danes na boljšem nego zmagoslavna Jugoslavija.

Naravnost posnemanja vreden primer nam nudi Čehoslovaška. Ta re-

publika, v kateri se danes niso pone hale prikrite narodnostne borbe med Čehi na eni in Nemci ter Madžari na drugi strani, je v kratkem času svojega obstanka dokazala nepreocenljive zmožnosti in delavnost svojega prebivalstva. Miroljubna, velikopotezna politika mladega Beneša, dejanska požrtvovalnost čehoslovaškega ljudstva, predvsem pa močno povzdigovanje nadprodukcije, vse to je doprineslo mladi republikli sloves, ugled in — kredit.

Po napornih mesecih vztrajnega dela in dobro usmerjene gospodarske politike si je Čehoslovaška zasigurala med evropskimi narodi prav odlično mesto. Stanje njene denarne vrednosti nam potrjuje to dejstvo v polni meri.

Sedaj si pa oglejmo našo državo. Kaj vidimo? V Beogradu se borita 2 srbski stranki (demokratska in radikalna) za prvenstvo. Ministrski svet, v katerem sta ti dve stranki zastopani, se v dolgotrajnih sejah prepira radi malenkostnih vprašanj, radi namestitve uradnikov po strankarski pri padnosti, med tem se pa pogrezamo vedno globlje in globlje. V treh, starih letih obstoja države smo imeli samo eno vlado, ki je obetala gospodarski procvit; to je bil Protičev kabinet, v katerem so sodelovali zastopniki Hrvatov (Narodni klub) in Haš dr. Korošec. Koliko velikopoteznih načrtov je padlo takrat vslad besne in zlobne opozicije „demokratov“ v vodo! Središnja zadruga, definitivna uredba o prehrani pasivnih krajev z žilavili, trajne trgovsko-politične pogodbe s sosednimi in drugimi državami. Evrope, svobodno konstituantno, decentralizacijo uprave (samouprave v okviru avtonomnih pokrajin), zmanjšanje uradništva in vojaštva, smotreno, vzajemno delo vseh činiteljev, vlade in ljudstva za gospodarsko obnovo — vse to se je pred našimi očmi razblinilo kakor jesenska megla. Vlado so prevzeli ošabni predstavitelji velike kapitalizma, (Pašič in njegovi tovariši na min. stolcih) ki poznao v svojem pohlepu in v svoji grabežljivosti samo sebe. Ne bom našteval nestetih slučajev izkorščanja in zapravljanja ljudskega, državnega denarja. Na žalost smo pri nas že tako daleč, da se javnost za vse to niti več ne zanima. Naš promet stoji pred polomom, toda vlada še ni ukrenila za odvračitev te nevarnosti ničesar.

Parlament, ki bi moral dati vzpodbudo, je nepopoln: 59 delavskih zastopnikov sta vrgli demokratska in radikalna stranka čez prag, ker jima je smrdelo nadzorstvo zastopnikov bed

ni in tudeniti, 63 zastopnikov hrvaškega ljudstva je to nasilje meščanskih strank tako ujezilo, da 49 poslancev (Radičeva stranka) sploh ni prišlo v Beograd, ostali so pa kmalu po otvaritvi konstituantne zapustili to mesto po nizanega parlamentarizma. Opozicija je preslaba, da bi strmoglavila sedanjo protiljudsko večino, vlada pa se šopiri v brezdelju in nima za potrebe ljudstva in države nobenega smisla.

Gospodarska politika po vzgledu omenjenih držav je naša edina rešitev pred splošnim polomom. Slovensko ljudstvo, zavedaj se velikih in težkih časov, ki te se čakajo. Prisel bo dan, ko se bodo današnji oblastniki sami zrušili pod pritiskom gospodarskih razmer. Takrat bo napočil čas, ko bomo vsi, brez izjeme, morali noč in dan popravljati grehe slabih krmilarjev naše domovine. M. G.

Zajec — in ne zahtevajmo preveč.

Pod tem naslovom je prinesel „Slov. Gospodar“ v št. 4 članek s pozivom, naj se bi somišljeniki strnili in zahtevali zajecjo smrt. Na ta članek je dobilo uredništvo od našega somišljenika od Sv. Petra v Sav. doimni spodaj stoječe točke, katere naj bi izposlovali naši poslanci. Uredništvo je poslalo dotični spis potem tajništva Slovenske ljudske stranke meni kot piscu dotičnega članka v informacijo. Dotičnik zahteva:

Ob nedeljah in praznikih se naj lov popolnoma prepove. Zajci naj se streljajo samo zadnje 3 mesce v letu, tako tudi vsa žlahtna divjačina. Ropna divjačina naj se strelja celo leto, a le na lastnem zemljišču. Kdor bi na drugem zemljišču kradel divjačino, naj se strogo kaznuje.

To je torej en načrt našega somišljenika, ker bi pa po pregovoru: „Kolikor glav, toliko misli“, prišlo v „Slov. Gospodarja“ toliko načrtov, da bi bil samo teh poln, zato bi bilo najboljšje, ako bi se to vprašanje razpravljalo na sejah občinskih odborov in krajevnih organizacij. Zgorajšnjemu načrtu pa moram ugovarjati in sloerz. Kar se tiče lova ob nedeljah in praznikih, je to stvar cerkvene oblasti, nikakor pa ne državne, posebno v naši državi, kjer imamo več veroizpovedanj. Da bi pa bilo s tem, da se sme zajec streljati samo zadnje 3 mesce, ustrezno tudi tistim, ki zajca sovražijo, to pač ne bo prav. Postave se pa jemljejo v tem oziru že tako strogo in povzročajo mnogo nepotrebnega dela sodnijam. Kakšno škodo pač zajec na-

Zaklad na otoku.

iz angleškega prevedel Paulus.

(Dolge.)

Se sam ga gledal, ko se me loti slabost. vroča kri mi je curljala po hrbtu in po prsih. Silen strah me je priel, da bi onemogel in padel v morje do k Handsu —. Poskušal sem izdreti bodalo iz jadrnika, vsi prsti so me boleli, tako sem vlekel. Pa zastoj sem se trudil, premočeno je ticalo. Stresel sem se grozote, — in ta tresljaj me je rešil čudnega ujetništva.

Bedalo ni šlo globoko skozi ramo, toliko da me je držalo za kožo. In ko sem se stresel, se je utrgala koža —. Kri se je seveda še huje ulila, pa — prost sem bil in le za suknjo in srajco sem še visel.

Krepko sem potegnil, obleka se je strgala, in sjet sem bil svoj gospod. Zlezel sem na krov. Kri mi je res močno tekla in storil sem vse, da bi jo ustavil.

Pogledal sem krog sebe. Ladja je bila, dav tako rečem, moja last. — Le Handsov mravi tovariš je še ležal na potu k tovarišem. „Hispaniolo“ sem jim

Usodni dogodki, ki sem jih preživel, so me tako opopili, da sem čisto hladnokrvno storil, česar bi se bil prepel bal storiti. Pograbil sem mrtvega krog pasu, ga dvignil čez pregrajo, in ga vrgel v vodo. Valovi so pljusknili nad njim, rdeča čepica je priplavala na površje in ko se je voda sčistila, sem ga videl na dnu, z glavo je miroljubno ležal na kolenih Handsu. Ujemu, ki ga je umoril, in bistrice so se švigale preko njiju v čisti vodi. Sam sem bil na ladji —.

Plima je otekala, solnce je lezlo k zatonu in dolge sence obrežnih gričev so padale čez pristanišče.

Naša koča in tovariši so mi prišli na misel. Povezal sem stranska jadra, odrezal veliko jadro, ki je viselo v morje, da bi v naraščajočem večernem vetru „Hispaniolo“ ne trpela skode, — in sem se pripravil na odhod. Prišel sem se za vrv in se počasi spuстил v vodo. Komaj do pasu mi je segala. Vla so bila peščena in gladka, in ves srečen sem brebel na suho in pustil za seboj „Hispaniolo“, očno samevajočo na plitvini. Solnce je začelo za zapadnimi griči. —

Zopet sem torej bil na otoku in na potu k tovarišem. „Hispaniolo“ sem jim

prinašal, očičeno upornikov, pripravljeno, da nas sprejme in ponese domov. V duhu sem že gledal, kako da bom povabil osuple in iznenadene tovariše na ladjo. Morebiti me bodo kregali zaradi moje svojevoljnosti, pa o svobojena „Hispaniolo“ je bila dovolj krepke odgovor in celo kapitan Smollett mi bo moral priznati, da nisem izgubljal časa.

Ves navdušen sem ubiral pot proti „domu.“ Spominjal sem se, da prihaja eden izmed obeh potokov, ki sta se izlivala v naše pristanišče, izpod dvo- glavega griča, ki je sedaj ležal tu na moji levici. Obrnil sem se torej proti nemu, da bi prebredel potok še v njegovem zgornjem teku. Gozd je bil redek, naglo sem šel in kmalu sem zavil krog griča ter bil onstran potočiča —.

Tu blizu nekje sem srečal Gunna. Previdne e sem stopal in pazil na vse strani. Tema e legala na otok in na desni med gričev em se je svešilo nebo, kakor ob požaru.

Tamle si kuha samofar svojo večerjo“ sem si dejal. „Čudno, da si je naredil tako velik ogenj.“ Če ga vidim, az ga utegne zapaziti tudi Silver. — Kako da se tako nepreviden?“

V temnem gozdu sem si s težavo iskal svojo pot, spofkal sem se ob trhle store in ob korenice ter se par- krat krepko zavall v peščene globeli. Zato mi je zelo ustregel mesec, ko se je prisvetil izza drevja.

Na obrisih gričevja sem opazal, da se bližam prostoru, kjer je stala — koča. Sijaj, kakor od velikega ognja, je žarel skozi gozd.

Na robu planote sem bil, obsijane od mesečine. Pred menoj v senci drevja je ležala naša koča in ob nje so tleh ostanki velikega ognja.

Začudil sem se in strah me je obhajal. Naša navada ni bila, da bi si kurili velik ogenj —, štedili smo z dr- vami. Kaj se je zgodilo —?

Kradoma sem se bližal po senci in pre- ezal na ugodnem mestu plot. Na rokan in nogah sem neslišno lezel — proti koči.

In srce mi je od veselja poskočilo. Glas sem začul, ki nikakor ni pri- jeten in ki me je že dostikrat jezil — kadar sem hotel utrujen zaspati, ki pa je bil danes sladka godba zame — moj tovariš si v zedinjenem zbornu glasno in miroljubno smrčali —.

Eno pa je bilo vsekakor grajevred- nč. Strazili so do skrajnosti malo —

redi, naj se vpraša kmete iz Dravskega polja, kjer se v celih trumah pasejo zajci po kmetskih nasadih in uničujejo žito, fižo itd. Po mojem mnenju bi se moralo gledati iz gospodarskega ozira na to, da se zajca iztrebi. V tem oziru me potrjuje sklep občine, odbora na Dobrni. Lov na lastnem zemljišču, to je tudi kočljivo vprašanje, ker ima zajec brze noge in bi bilo s tem ustrezno k večjemu veleposestnikom. Sicer pa je to stvar vseh naših somišljenikov in kakor se bo večina odločila, tako se bo moralo ravnati tudi strankino vodstvo. Nikakor pa ne bi šlo, ako eden ali drugi misli, da se mora ravno tako urediti, kakor on hoče. Kar je za enega dobro, je lahko za drugega slabo. Zato nam mora v tem slučaju služiti samo trezna preudarnost. Če bo večina somišljenikov sklenila, da je zajec še naprej potreben zaščiti, pa se udam tud jaz kot načelni nasprotnik zajca. To bo potem prava demokracija, t. j. ljudska večina odločuje.

Razven tega očita dotični somišljenik stranki, da ni izpolnila obljub, katere so bile že leta 1918 navedene v „Slov. Gospodarju“. Moj Bog, ali je mogoče, da se še najdejo ljudje, ki verujejo, da je vse kar je v „Slov. Gospodarju“ obljuba in program stranke. Ni moja dolžnost to stvar razlagati, a čulim se dolžnega.

„Slov. Gospodar“ je na razpolago vsem somišljenikom, da izražajo v njem svoje želje in zahteve ter predloge, nikakor pa ni to že obljuba in program stranke. Vodstvo stranke mora iz tisoč in tisoč želj posameznikov sestaviti program, ki naj odgovarja po treznem prevdanku večini želj vseh somišljenikov, večjih in manjših kmetov, delavcev itd. Nikakor pa ne more vodstvo stranke spolniti želje vsakemu somišljeniku, najmanj pa take, ki bi večini škodovale. Geslo stranke je, zadovoljiti vse sloje, ki živijo na podlagi krščanske ljubezni, to je taktik, ki živijo od dela svojih rok in ki ne hrepenijo živeti in se bogateti na račun bližnjega.

Program stranke še pa ni nobena obljuba, ki se bo gotovo izpolnila. Naši poslanci delujejo sicer z vso verno na to, da se ta uresniči, toda kaj zamore taka peščica proti taki množici nasprotnikov.

Vsaka stranka ima drugačen program, vendar se ne morejo vsi ti programi uresničiti. Tako bi n. pr. morala soc. demokratska stranka šteti delavca (kar pa ne dela), demokratska bi morala šteti bankirje in velike kapitaliste (kar pa dela), samostojna bi morala šteti mesarje in mešetarje (kar tudi zvesto izpolnjuje), le edina naša SLS hoče šteti vse stanovne, predvsem seveda najbolj važni kmetski stan in tako doseči, da v medsebojni ljubezni in na podlagi združeni organizaciji izgubi velekapital vpliv, ker ta je, ki nas najbolj odira, ki narekuje cene vsem industrijskim izdelkom in gleda na to, da se istim cene zvišajo, kmetskimi pridelkom, katere se izvažajo v inozemstvo, pa zni-

žajo, da lahko zraven zaslužijo milijončke.

Da ne more stranka svojega programa kar čez noč uresničiti, so kriči red vsem tisti, ki so pri zadnjih volitvah v konstituanto, zapeljani po nasprotnikih, ki so naše voditelje in delo naše stranke samo blatili, oddali glas nasprotniku. O tem se je že dovolj razlagalo. Vsak lahko vidi, kako delavni so naši poslanci, zato je tembolj žalostno, da se najdejo taki, ki očitajo naši stranki, da ni spolnila svojih obljub. Delujemo na to, da dobimo pri prihodnjih volitvah večino v Sloveniji in gotovo bo mogoče precej doseči. To bo naše delo, ne zabavljajmo pa čez stranko, ki bi rada vse dosegla, a ne more. Somišljeniki pa, ki se, ako se jim vsaka želja takoj ne izpolni, udajajo zabavljanju in grožnjam in v tej jezi skoro pri vsakih volitvah menjajo svoje prepričanje, ne bodo nikdar pripomogli do boljšega gospodarstva v naši državi. „Slovenski Gospodar“ prinaša vse članke izpod peres somišljenikov, nikakor pa to ni še obljuba. Kdor pa hoče naslov od mene, to je pisca tega članka zoper zajca, naj ga zahteva s priložitvijo — znamke od uredništva in naj svojo jezo zlije nad menoj, naj se nikar ne zaganja v nedolžnega urednika in v vodstvo stranke.

Za verski pouk v šoli.

Sklep višjega šolskega sveta, da kom ni treba obiskovati verskega pose odpravijo šolske maše in da otroka v šoli, izziva med našim ljudstvom vedno večje ogorčenje. Občinski odbori, Kmetске zveze in druge naše organizacije sklepajo fozadevno odločne proteste. Nekateri smo že objavili zadnjič. Danes navedemo zopet nekatere.

Občinski odbor Okolica Smarje pri Jelšah je na svoji redni seji dne 26. dec. 1921 na predlog Martina Jesenaka sklenil: Proti sklepu višjega šolskega sveta, da se odpravijo vse šolske maše razun ob državnih praznikih in da otrokom ni treba obiskovati verskega pouka v šoli, najodločneje protestiramo. To je stara pravica, ki so jo vpeljali že naši dedje in se je skazala dobra. Ne moremo si misliti, kako bi se našel človek, kateri bi nauk, ki uči ljubezen, dobrodušnost, in pravičnost napram vsakomur, ki prepoveduje krasti, goljufati, svojega bližnjega izkoriščati, ropati in ubijati tako omalovaževal, da bi otrokom ne bilo treba obiskovati verskega pouka v šoli. Zbrani odborniki ko ljudski zastopniki pri občinski seji smatramo ta sklep višjega šolskega sveta za napad na kat. Cerkev, kateri bi prinesel slovenskemu narodu največje gorje. Z vso odločnostjo zahtevamo, da višji šolski svet preklicuje fozadevni sklep. Verski pouk je tako vzvišen, da ga v negotvih dosedanjih pravicah nikdo ne sme prikrajšati. Predlog je bil z vsemi glasovi proti enemu sprejet.

Podobno je krajevni odbor Kmetске zveze pri Sv. Frančišku v

Gornji Savinjski dolini na svoji mesečni seji dne 2. svečana t. l. sklenil: „Odločno ugovarjamo proti sedanjim ukrepi vlade, kateri misli kščanski nauk polagoma popolnoma iz šol izločiti. Zato apeliramo na Jugoslovanski klub, naj proti temu protestira. Če vlada od tega ne jenja, si bo ljudstvo samo pomagalo“

Iz županskih zborovanj.

Na splošno željo je priredila Zupanska zveza za Slovenijo dva županska tečaja in sicer 7. februarja v Polčanah in 9. februarja v Križevcih na Murskem polju. Oba tečaja sta bila kljub hudemu mrazu in sneženim zametom zelo dobro obiskana. V Polčanah so došli župani in občinski odborniki iz bistriškega, konjskega in iz šmarskega okraja, v Križevcih pa iz cele Prlekije in Prekmurja. Tečaje je vodil predsednik Zupanske zveze g. Ivan Stanovnik iz Horjula na Kranjskem. Predavali so: g. okrajni glavar dr. Logar o domovinstvu in poslovanju občinskih uradov, poslanec Zebot o davkih, davčnih napovedih, prizivih, ter o lovskem zakonu, predsednik Stanovnik pa o uradnih knjigah, občevarstvu z oblastmi in o organizaciji naše Zupanske zveze. Predavanjem je sledila zanimiva razprava, katere so se živahno udeleževali župani in člani občinskih odborov. Predavatelj so dajali na vprašanja podrobna pojasnila in nasvete. V Polčanah so bile na predlog posameznih županov sprejete te-le resolucije:

Radi taks na vozila. Zupani in zastopniki občin iz treh sodnih okrajev, zbrani v Polčanah, se obračajo do vlade s pozivom, da se oprostijo kmetski vozovi „na vzmeti“ plačevanja takse. Poljedelci in obrtniki na deželi potrebujejo take vozove za svoje gospodarstvo, za zdravniška, za živinodravniška in enake domače ter gospodarske potrebe, nikakor pa ne za luksuz ali zaslužek. Razburjenje med poljedelci in domačimi obrtniki radi visoke takse za vozove na vzmete je veliko. Pozivamo vlado, da se ozira na to našo nujno zahtevo.

Radi rekrutnih spisikov in tiskovin v cirilici. Zahtevamo, da se predpisi za rekrutne spiske in vse druge uradne tiskovine in navodila tiskajo za Slovenijo v slovenskem jeziku in da strogov rekrutnih predpisov omilijo. Od občin se naj ne zahteva, da mora polovica odbora pospremiti fante k rekrutovanju ter da mora plačevati pristojbina po 10 K.

Radi dimnikarjev. Nova zakonodaja naj se tako uredi, da se kmetskega ljudstva ne bo sililo, da morajo najeti za pometanje dimnikov dimnikarje iz oddaljenih mest in trgov.

Radi lovskega zakona. Ostrine veljavnega lovskega zakona, po katerem so posebno prizadeti poljedelci, se naj v novem lovskem zakonu črtajo.

Verouk v šoli. Zupani in občinski odborniki vseh strank ugovar-

jajo najodločneje proti omejitvi verouka in solarskih maš.

Zahteva po novih volitvah. Ker so volitve dne 28. novembra 1920 bile izrečno samo za konstituanto in je neobhodno potrebno, da se razmere, posebno one gospodarskega in finančnega značaja, primerno preuredijo, zahtevamo župani in člani občinskih odborov iz vseh strank, da se volitve v narodno skupščino čimprej razpišejo.

Tranzitni promet po železnici Radgona—Spilje. Zupani Murskega polja pozivajo vlado, da nedomo sklene dogovor z Avstrijo glede železniške zveze iz Ljutomera preko Radgone in Spilje v Maribor. To je nu na in kričeča gospodarska zahteva ljudstva na Murskem polju, Slovenskih gorcih in Prekmurju.

Resolucije so bile na obeh tečajih predlagane po izvoljenih zastopnikih ljudstva: županah in občinskih odbornikih. Prosimo, da jih naši poslanci tolmadžijo vladi.

Za polčansko kotlino in Prlekijo se je izvolil nov okrožni odbor Zupanske zveze.

Izobraževalna in mladinska društva celjskega okrožja.

imajo dekanjske sestanke po tem-le redu:

1. Dekanija Braslovče: 20. februarja (ponedeljek) v Braslovčah v kaplaniji.

2. Dekanija Gornji grad: 21. februarja (torek) v Rečici ob Savinji pri g. Čužu.

3. Dekanija Saleška dolina: 22. februarja (sreda) v Soštanju v osekveni hiši.

4. Dekanija Starigr: 23. februarja (četrtak) v Slovenjgradcu v posojilnici.

5. Dekanija Smarje: 27. februarja (ponedeljek) v Smarju pri g. Galjeku.

6. Dekanija Konjice: 1. marca (sreda) v Konjicah v Kmečki hišni hišnici.

Začetek povsod ob 10. uri popoldne. Na dekanjske sestanke so povabljeni vsi predsedniki, odborniki in odbornice izobraževalnih društev, Orla, Orlic, Mladeniških zvez in Dekliskih zvez, posebno pa še vsi čč. gospodje duhovniki! Pridite pa tudi vsi drugi, ki se zanimajo za izobraževalno in društveno delo. Pogovoriti se imamo mnogo.

Naši shodi.

Shod v Kamnici se je preložil radi tridnevne na nedeljo dne 26. t. m. po rani maši.

V St. Petru niže Maribora, kjer so pokopali Samostojno se je vršil shod Ljudske stranke minulo nedeljo. O političnem in gospodarskem položaju naše države je pri hvalevrednem obisku poročal obče priljubljeni poslanec g. Fr. Zebot. Pri tej priložnosti se je vršil tudi občni zbor krajevne

marno. Če bi se Silver s svojimi sedajle spravil nad nje, nobeden bi ne zagledal več belega dneva! „To je zaditega, ker je kapitan ranjen!“ — sem zasodil in spet sem si očital, da sem jih v toliki nevarnosti pustil same.

Pri vratih sem se vzravnal. Tema je bila v koči, ničesar nisem razločeval. Krepko smrčanje mi je donelo naproti in vmes sem čul še nek — drug glas, čudno trljanje in kljuvanje. Zastonj sem ugibal, od česa bi prihajalo.

Stegnil sem roke predse in pogumno vstopil. Legel bom na svoje mesto, sem si pravil in sem se že v naprej smejal njihovim začudenim obrazom, ko me bodo potri našli.

Noga mi zadene ob nekaj mehkega. Speč človek je bil. Obrnil se je in zagodrdel, pa se ni zbudil.

In tedaj se mi, oma zadere v temi hreščec glas:

„Zlati, zlati, zlati, zlati, zlati — brez torca in kraja, divje, preplašeno in opanem jezno.“

Silverjeva papiga! Kapitan Flint! Njo sem čul, ko je v temi kljuvala po skorji! — Ta žival je skrbneje stra-

žila ko ljudje, naznanila je moj prihod ter me — izdala!

Nisem imel več časa, da bi pobegnil. Uporniki so planili iz spanja, Silver je robofo zaklel in zaklical:

„Kdo je?“

Obrnil sem se k vratom, trčil v nekoga, skočil v stran in se zaletel v odprte roke drugemu, ki me je takoj pograbil in trdno držal.

„Prinesi luč, Dick!“ je rekel Silver.

Nekdo je stopil iz kože in se vrnil z gorečim ogorkom.

XXVIII.

Rdeči svit plamena mi je pokazal, da so bile moje najhuše slutnje — resnice.

Uporniki so bili gospodarji v koči in vse zaloge so bile v njihovih rokah. Lule je stal sodček z žganjem, tamle zabol s prepečencem in svinjetino. In kar je bilo na strašnejše — nit slehu ni bilo o ujetnikih! Le eno je bilo mogoče, — dr so vsi poginili. Neznana brskost me je obšla, da nisem ostal pri njih in umrl z njimi.

Šest upornikov je bilo še živih. — Pet jih je stalo na nogah, eden pa je

ležal, smrtnobed je bil in krvav povoj je nesl. okrog glave. Spoznal sem ga, isti je bil, ki je ušel pri velikem napadu na koč.

Papiga je sedela Silverju na ramih in si obirala greje. Silver sam je bil bled in resnoben, mnogo bolj resnoben ko po navadi. Se vedno je nosil tisto slovesno sinjemodro sukno z velikimi kovinastimi gumbi, pa blatna je bila in raztrpna.

„E“, je dejal, „tule je pa Jim, pri moji bergli, da je! Kakor bi bil iz neba padel! Glej, glej! To je ljubeznivo o! vsi!“

Sedel je na sodček z žganjem in si nadel pipo.

„Posodi mi ogorek, Dick!“ In ko si je našel tobak, je nadaljeval:

„Takole! Vtakni ga tamle v steno, da bomo imeli luč! In vi, prijatelji, pa sedite! Ni treba, da bi stali pred Jimom! Ne bo vam zameril! — Vrnili ste se tore!“ se je zasakal k meni in si oščalil tobak. „Prav radostno sem iznenaden! Uga, ali ste mi, ko sem vas prvič videl — ampak tole mi pa res ne gre v glavo!“

Seveda nisem ničesar odgovoril. Postavili so me s hrbtom k steni in pogumno sem gledal Silverju v obraz,

— sree pa mi je tolko v divjem brezupu.

Silver je z velikim užitkom potegnil dva, trikrat iz pipe in nadaljeval:

„Ker ste torej prišli k nam, Jim, vam bom povedal svoje mnenje. Vedno sem vas rad videl — čisto takni ste, kakršen sem bil jaz v svoji mladosti. Kaj bodele storili? Kapitan gospod Smollett je izvrsten mornar, pa preveč drži na disciplino. „Dolžnost je dolžnost!“ pravi vedno. In prav govori! Ampak pojdite mu s polji, Jim! — Zdravnik pa je strašno jezen na — vas. „Nehvaležen fant!“ — to je bilo vse, kar je dejal. Nakratko povedano, Jim, stvar je ta, da ne morete več k njim nazaj! Nočejo vas! Ali ostanete sami — kar bi bilo zelo dolgočasno — ali pa se pridružite kapitanu Silverju!“

Moji prijatelji so bili torej še živili — Cetudi sem zvedel, da so ezni name, me je ta novica vkljub temu zelo razveselila.

„Ne bom vam grozil, Jim! Tu ste in če se nam pridružite, dobro! Če pa nočete, na prosto vam je dano, da rečete ne.“

(Dalje prihodnjik.)